

ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Št. 3.

Ljubljana, dné 1. marcija 1898.

VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

4. Kako potrebna je skrbna priprava za prvo sv. obhajilo.

Zakaj so se tako skrbno pripravljali na prvo sv. obhajilo otroci, o katerih si bral v zadnji številki „Angeljčka“? Zakaj so tako obžalovali grehe, premagovali napake in pridobivali si lepe čednosti?

Kadar vemo, da pride imeniten gospod v našo hišo, pripravimo sobe za dostojen vsprejem odličnega gosta. Kadar pride cesar v kako mesto, se ozaljšajo hiše in ulice. Ljubi otrok! Ali ni tudi tvoja dolžnost, da očistiš in ozaljšaš svoje srce, predno pride k tebi Bog sam.

Ob svojem rojstvu je moral Jezus Kristus biti v hlevčku pri brezumni živini, ker Marija in Jožef zanj nista mogla dobiti v Betlehemu boljšega prostora. S tem se mu je precej zgodila velika nečast. Neizmerno večja

nečast pa bi bila za ljubega Zveličarja, ko bi si upal kateri otrok, ki ima smrtni greh, prejeti Jezusa v svoje srce. Angelj varuh naj ga varuje te največje nesreče — ne vrednega obhajila.

Kakor bi pa imenitnemu gostu ne bilo vseč stanovanje, ki sicer ni umazano, pa je tudi brez vse lepote, tako bi Zveličarju ne naredil veselja otrok, ki bi sicer ne imel smrtnega greha, pa tudi lepih čednostij ne, ki bi ne bil rad pokoren, ne pobožen itd. Kolikor bolj se otrok pripravi za prvo sv. obhajilo, kolikor bolj čisto ima srce in kolikor bolj okrašeno z lepimi čednostimi, toliko več milostij in nebeških dobrot prejme od Jezusa. Neizmerna škoda bi bila za otroka, ki bi se lahko dobro pripravil za sveto obhajilo, pa bi bil mlačen in zanikaren in bi potem ne prejel milostij. Tako mlačno sv. obhajilo pa je posebno škodljivo in nevarno zaradi tega, ker so pri otroku, ki prvo sveto obhajilo tako prejme, tudi druga obhajila mrzla in mlačna. Zato mora biti tvoja prva skrb, da se vredno pripraviš za prvo sv. obhajilo, da dobiš prav velike milostij. Nebeška radost, ki jo boš občutil pri prvem sv. obhajilu, te bo priganjala, večkrat vredno zavžiti to nebeško jed. Pogostno sv. obhajilo ti bode dalo moč, da boš nedolžno in čisto preživel mlada leta. „Človek pa ne zapusti pota svoje mladosti, tudi ako postane star“, pravi sveto pismo. Ako boš sveto živel v mladosti, podpirala te bode božja milost tudi pozneje, da boš ostal vedno zvest Bogu. „Kdor pa je do konca stanoviten, bo zveličan.“ — *Sv. Alojzij* se je dobro pripravil za prvo sveto obhajilo. Ta priprava je bila podlaga njegovemu svetemu življenju. *Malvino d' Connor* je Mati božja spremila v večnost. Pač si ne moremo misliti večjega in lepšega plačila za vredno pripravo za prvo sv. obhajilo.

Zato, ljubi otrok, tudi ti zatiraj svoje napačne, na katere so te morda opozorili stariši, in vadi se v lepih čednostih, da bo tvoje srce dopadljivo stanovanje Zveličarju. Kako boš to prav lahko storil, povedal ti bode pozneje „Angeljček“. Danes pa poslušaj moje trojno naročilo: Ako hočeš dobiti od Boga veliko milostij pri prvem sv. obhajilu, obiskuj

ves čas, ko se pripravljáš za najlepši dan svojega življenja, vsaki dan Jezusa v sv. zakramentu, uči se pridno katekizma in, ako ti stariši, gosp. učitelj ali gosp. katehet določijo za ta čas posebni dnevniređ, izpolnjuj ga prav natančno.

6. Obiskovanje sv. Rešnjega Telesa.

Morda si misliš, ljubi otrok: Ali bo Jezus hotel k meni priti, ker sem ga dosedaj tolikokrat razžalil? Ali smem prositi Jezusa, da pride k meni, ker v mojem srcu ni lepih čednostij? Ne boj se tega! Ko je bil Zveličar na zemlji, rekel je apostolom: „Pustite otročiče in nikar jim ne branite k meni, zakaj takih je nebeško kraljestvo.“ Tudi tebe kliče Jezus k sebi; blagoslovil te bode in ti bo pomagal, dobro se pripraviti za sveto obhajilo.

Kje pa najdeš ljubega Zveličarja?

Kakor je Modrim iz jutrove dežele zvezda pokazala kraj, kjer je bilo nebeško Dete, tako kaže tudi večna luč pred tabrnakljem Jezusa Kristusa, ki je ondi pričujoč v sveti hostiji. Veseli se vsacega človeka, ki pride, da ga počasti, veseli se pa še prav posebno nedolžnega otroka. V tabrnaklju je tisti usmiljeni Jezus, ki je izkazoval tolike dobrote, ko je bil na zemlji. Tukaj je tisti Jezus, ki je dajal slepim, da so videli, in gluhim, da so slišali, ki je ozdravljajal bolnike, in mrtve obujal k življenju. V tabrnaklju je pripravljen nam dati vseh potrebnih milostij. Zato so pobožni otroci in pobožni verniki vselej radi prihajali k njemu.

1. Neki župnik na Solnograškem so molili v cerkvi svoje molitve. Kar pride pri stranskih vratih *osem-leten deček* in gre, ne da bi opazil gospoda župnika, pred oltar, kjer je bilo sv. Rešnje Telo, in prav goreče moli. Ker so gospod župnik mej tem dokončali molitve, vprašali so dečka, ko je prišel iz cerkve, česa je v molitvi prosil. „Po zdravila grem za bolnega očeta“, odgovori otrok, in sem stopil v cerkev ter prosil Jezusa Kristusa, da bi zdravila pomagala.“

Posnemaj zgled tega otroka in tudi ti rad hodi k svojemu Zveličarju, prosit ga dobrot in milostij!

2. Ker je Jezus vedno pričujoč v zakramentu sve-tega Rešnjega Telesa, pobožne osebe dolgo časa molijo pred tabrnakljem. Uprašali so nekdanj *gorečo redov-nico*, kako da more toliko ur ostati pred sv. Rešnjim Telesom, kaj da moli in premišluje? Odgovorila je: „Celo večnost bi ostala pred sv. Rešnjim Telesom. — Kaj delam tukaj? Ali ni tu pričujoč moj Bog in Gospod? Častim in molim ga. Kdo pač zasluži večjo čast? Zahvaljujem se mu za vse dobrote. Kdo je pač večji dobitnik kot on? Prosim ga. In kdo mi more podeliti več milostij? Posebno pa ga prosim od-puščanja za svoje grehe in zanikernosti.“ — Vse to lahko tudi ti storiš, moj otrok.

3. Posebno zelo je hrepenela biti blizu Jezusa Kristusa zveličana *Marija „Angeljska“*. Nekdanj je bila v cerkvi, ko je šlo veliko ljudij k sv. obhajilu. Ni ji bilo dovolj, da je smela Jezusa samo moliti v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, ampak srčno je hrepenela, združiti se z njim v sv. obhajilu. Ker pa ni še imela dovoljenja iti k mizi Gospodovi, je jokala in žalovala. S takimi čutili je šla k bližnji spovednici. Ker ni vedela, kaj bi povedala, je začela zelo jokati. Spovednik jo vprašajo, zakaj joka. Ona pové, da bi rada šla k sv. obhajilu, pa še ne smé. Spovednik ji rečejo: „Le obujaj tako srčno hrepenenje po Jezusu in misli si, da tudi tebe obhajajo, ko delé drugim sv. obhajilo, in obljubim ti, da bo Gospod duhovno prišel v tvoje srce.“ Marija je storila tako; bila je polna tolažbe in veselja, da ni želela ničesar več. Ves dopoldan je ostala zamaknjena v Boga, ne da bi kaj mislila na dom ali na svet.

Toliko časa ti otrok ne moreš ostati pred tabrnakljem. Vsaki dan greš pa lahko v cerkev, počastiš Jezusa v sv. zakramentu, prosiš ga, da bi se dobro pripravil za prvo sv. obhajilo, in obudiš srčno hrepenenje, da pride duhovno v tvoje srce.

Ko bi bil ti živel v onem času, ko je Zveličar hodil po judovski deželi, učil in čudeže delal, šel bi

bil rad k njemu, poslušal njegove nauke in prosil milosti. Ravno tisti Jezus je v sv. zakramentu. Ko ga boš obiskal, čutil boš, kaj ti govori na srce. Grehi in napake se ti bodo jele studiti, hrepenel boš srce odičiti z lepimi čednostimi in prejemal boš božji blagoslov.

Al. Stroj.

Zimski spomini.

(Nabral Angelar Zdénčan.)

(Konec.)

III.

Domače zajce poznate izvestno vsi, zato vam jih ne bom popisoval. Imel sem jih rad in mnogo nekdam in še sedaj se mi včasih stoži po tistih urah, ko sem imel lastno — živino. Povedal vam bom, kako sem jim hlevce zidal. „Kaj pa ima to skupnega z tvojimi zimskimi spomini, saj ga nisi menda zidal po zimi“, čujem ugovarjati svoje nestrpne bralce. Res ga nisem zidal po zimi, a majhno potrpite, pa boste videli, da imam prav.

Imel sem lepo število zajčkov. Nekateri so bili beli z rudečimi očmi, drugi sivi, pisani, črni, rujavi. In pa kako so se množili, množili! Skoro slednji teden jih je bilo nekaj več. Prodajal sem jih, doma je marsikak romal na mizo, pa sem jih imel le vedno še nad dvajset. Lahko sem bil ponosen, saj toliko glav nima vsak kmet živine, jaz sem je pa imel, dasi sem bil paglavec desetih let.

Prosto so hodili po živinskem hlevu in pojedali ostanke živini, pa tudi jaz sem jim prinesel mnogokrat detelje, korenja in drugih tacih zajčjih slaščic. Vode sem jim pa nosil v majhno leseno koritce. Dobro se jim je godilo, dobro; saj sem pa tudi lepo skrbel za svoje blago. Luknje za svoje mladiče so delali pod zemljo v zid in sicer tako globoko, da ni mogel nihče z roko doseči do kraja. To je pa jezilo moje stariše,